

„Nó, a kak; ale sydnitaj so tola wokomik“, jimaj mać stólc poskića.

„Smój wšak něšto k přenjeji wječeri wot doma přinjesoj.“ Mihank stłóči maćeri pakćik do ruki. „Hubjeny wupadaš, Jano“, so Mihank k Janeji wobroći, „na, to budžemy će derje picować.“ Mihankowej dobroćiwej, dušnej woći so na Jana smějetej.

Mihank je srěni ratar. Jan je tam hižo husto w nuznych časach wupomhał a znaje jeho nimo toho jako jara dobreho ratarja, tež jako zahoriteho Serba. Jedyn z Mihankowych bratrow je studował w Praze a je něhdže z doktorom.

„Jan so runje prašeše“, so Wórša na Mihanka wobroći, „kak to z Domowinu a z Čěskej je, je po puću něšto wo tym slyšał“, a so na Jana wobroćiwiši praji: „Myslu, zo móže ći Mihank to najlěpje wujasnić, dokelž je z předsydu našeje Domowinskeje skupiny.“

„Sy tola Serb wostał a zastupiš do Domowiny?“ so Mihank Jana praša.

„Wězo, zo sym Serb, što da móžu docyła hinašeho być?“ Jan praji, „ale wo zaměrach Domowiny chcył tola něšto bliše slyšeć.“

Mihank jemu powěda, kak su z dowolnosću sowjetskeje komandantury hižo w meji Domowinu zaso załožili a kak so zaso za Serbstwo džěła. „Najwjětšu pomoc pak dóstawamy při tym z Čěskosłowakskeje. Doktor Beneš, prezident Čěskosłowakskeje, je tola był přeco z najwušim přecelom Serbow. Ale tež z Pólskeje tu husto přichadžeja a nam lubja pomoc“, Mihank hordže powěda. „Štož pak mje najbóle džiwa je,